

setmanari d'informació general i cultural

Any XXIV
Número 1.128
6 abril 2018
1'70 euros

la veu **de Benicarló**

EL CENTRE GERIÀTRIC EN SITUACIÓ PROBLEMÀTICA

**Els treballadors
han exigít
“depurar
responsabilitats
tècniques
i polítiques,
a causa de la
irresponsabilitat i
mala gestió
organitzativa del
centre”.**

ENTREVISTA A TOMÀS MARQUÈS: “Cosins de ximpanzés i parents de Neandertals”

EDITORIAL

1128

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

El Centre Geriàtric és massa important

No és una bona notícia escoltar que el Centre Geriàtric té problemes. I no ho és, independentment de la pròpia notícia, pel fet que les persones qui hi ha allí són els nostres majors i és la nostra obligació que estiguen atesos sempre correctament.

Sembla ser que ha esta una inspecció de la Generalitat, la que ha obligat al centre a ficar unes millores damunt la taula per optimitzar el servei que es dona a la gent gran allí allotjada. A banda, el personal auxiliar d'infermeria ha presentat diverses queixes a la regidora encarregada del centre, pel fet que, comenten, amb el personal que hi ha en estos moments, no es pot oferir un servei de qualitat als usuaris i residents del Centre, ni oferir els serveis mínims imprescindibles.

Per altra banda, la regidora encarregada del Centre ha ficat damunt la taula que ha les mesures adoptades per la nova direcció han estat exigides per la pròpia Conselleria per a cobrir correctament les necessitats del Centre. I a banda, la direcció del Centre és queixa de la poca col·laboració d'alguns dels seus treballadors que, no se'n voler saber res de les noves mesures que la direcció ha volgut implantar.

Esta clar que ací hi ha dos aspectes que cal ficar damunt la taula, un, el fet que sembla que hi ha manca de personal per cobrir les necessitats del centre de manera adequada i dos, que algun del personal que

presta les seues funcions al dit centre no està per la labor de fer tot el que li correspondria, segons la direcció del centre.

A nosaltres tant ens fa si la raó està d'una banda o de l'altra, allò important és el benestar dels nostres major i la seua atenció i, és per això que si la Conselleria ha considerat implementar mesures perquè el centre funcione millor el que cal és portar-les a la pràctica. Està clar que, de vegades, optimitzar els recursos, representa que els treballadors facen la seua feina de manera més professional i, això, com no, pot implicar més feina, per no haver-se estat fent fins ara tot el correctament que correspondria, o eliminar privilegis que no haurien de tenir cabuda en el lloc de treball. I no ens enganyem, això, a l'administració pública passa massa sovint.

Ara bé, la manca de personal, denunciada pels propis treballadors, no és una qüestió menor i cal ser escoltada i abordada de manera ràpida atés que, el que ens estem jugant, és massa important per obviar-la. Toca ficar-se les piles. Però tots... sense eludir-ne responsabilitats. La nostra gent gran ens ho agrairà. I s'ho ho mereixen.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL-LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

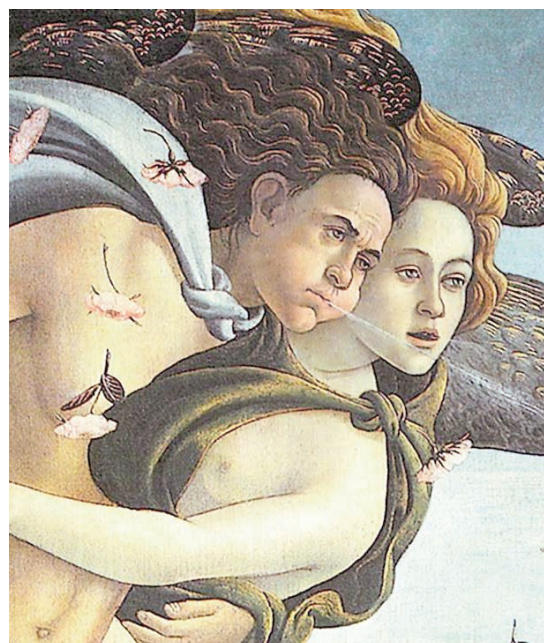
CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: als bombers de Benicarló, bona feina han tingut estos dies amb el vendaval que hem patit en aquesta zona. Teulades i arbres caiguts han estat moneda comuna en les seues intervencions. Gràcies a la seua professionalitat ens hem estalviat molts problemes. Moltes gràcies per la vostra feina.

Panissola: als desgraciats, vàndals, que van entrar al CEIP Marqués de Benicarló simplement a fer mal. Un lloc on es prima el civisme i l'educació assaltat per uns brètols que demostren tot el contrari. Fer mal per fer mal. Esperem que les autoritats els enxampen i els facen pagar i arreglar tot el mal que han fet. Ja sabem que és una mena de brindis al sol en aquesta societat aquesta gent sempre surt guanyant però, almenys, la denúncia pública que els asenyale.

CONTACTA AMB "LA VEU DE BENICARLÓ" twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

EL CENTRE GERIÀTRIC EN SITUACIÓ PROBLEMÀTICA

text REDACCIÓ

La presidenta de l'Organisme Autònom de Centres Socials especialitzats de Benicarló Filo Agut, ha reconegut la problemàtica que existeix entre els treballadors del Centre Geriàtric Municipal. En les últimes setmanes, com ha denunciat l'edil del PP Juanma Cerdà, hi ha hagut falta de personal en les instal·lacions a causa de diferents punts de vista sobre la gestió del centre. L'edil socialista va assegurar que la discrepància entre els treballadors i la nova directora naix arran de "una inspecció de conselleria, en la qual se'ns demana la implementació de millores" per a optimitzar el servei. L'edil del Partit popular, Juanma Cerdà, va lamentar que "tenim un problema seriós amb la falta de personal, sobretot amb els auxiliars d'infermeria, que s'ha de solucionar perquè ho estan pagant els usuaris del centre".

La situació arranxa d'un comunicat de denúncia per part del col·lectiu T.C.A.I. (Tècnic Cures Auxiliars d'Infermeria) del Centre Geriàtric Sant Bertomeu de Benicarló, després dels incidents "que vénen succeint des de fa diversos mesos en dit centre geriàtric i havent-se ja reunit amb els màxims responsables de l'empresa (direcció del Centre, Alcaldessa i Regidora), per a tractar totes les incidències i no havent-se

produït cap solució viable, sinó molt al contrari la situació ha anat a pitjor del que estàvem". És per açò que van exigir "urgentment més personal per a poder complir amb un treball digne i oferir un servei de qualitat als usuaris i residents d'aquest centre, ja que en aquests moments és impossible poder arribar a uns serveis mínims amb el personal actual en aquest geriàtric municipal".

PARLEN ELS TREBALLADORS

Segons van sostenir, la situació "s'ha agreujat amb els nous planings de treball implantats per la nova direcció, de forma autoritària sense cap tipus de negociacions prèvia amb el Comitè d'empresa". La situació, van dir, "està provocant en el personal molt estrès i sobreexforç físic i psíquic, a més de minvar els drets laborals del personal". Per part dels treballadors i per part del comitè, van dir, "s'han presentat propostes de treball i de contractació que no han sigut valorades per ningú de la direcció ni per la Regidora. Aquesta desídia ha arribat a empitjorar la situació encara més, amb els seus canvis d'horaris i les seues exigències sense el material i els recursos necessaris per a executar el treball en bones condicions".

El comitè d'empresa va recordar que en aquests moments l'existència de torns descoberts, des de gener fins avui, són 34 i són deguts a Baixes (4), P10 (3) i Permisos laborals (metges). En aquesta situació,

Agut va defensar que "la directora, quan es va trobar amb la situació de diverses baixes laborals, va cridar als treballadors i aquests no li van respondre."

ve de la p gina anterior

els treballadors sostenen que “la ràtio es complia fa uns anys però amb la reconversió tipològica de certes places d'usuaris, el personal no és el suficient per a poder oferir aquest servei”. El comitè d'empresa, asseguren, “ja ha pres les mesures legals pertinents, tota aquesta situació ha vingut empitjorant des de l'arribada de la nova direcció al Centre geriàtric, ja que les formes d'implantar nous horaris i plànningos de treball (que sense el personal suficient no serveixen per a millorar l'assistència i qualitat d'aquesta a l'usuari), de forma autoritària sense cap tipus de negociació ni informació ni al Comitè d'empresa ni als treballadors i amb mentides en els Consell de Centres”.

LA DEFENSA DE LA REGIDORA

Agut, per la seua banda, va defensar que “la directora, quan es va trobar amb la situació de diverses baixes laborals, va cridar als treballadors i aquests no li van respondre. No van voler anar a treballar perquè no estan d'acord amb les noves mesures que s'han implantant”. L'edil va recordar que aquestes han sigut “per exigències de conselleria, i vénen marcades per unes necessitats”. Agut va assegurar que “no tinc cap problema a posar-me a parlar amb ells, perquè açò “no és decisió de la directora sinó d'un equip tècnic que ha estat estudiant la situació en la qual està el geriàtric”.

Els treballadors han exigit “depurar responsabilitats tècniques i polítiques, a causa de la irresponsabilitat i mala gestió organitzativa del centre”.

RECONVERTIRÀ EL CARRER DEL RIU

text NAT LIA SANZ

Benicarló farà de vianants el carrer del Riu i adjacents. Ho farà gràcies a la petició de la inclusió en els plans provincials promoguts per la Diputació de Castelló. El carrer del Riu és un dels vials més utilitzats de Benicarló perquè “serveix d'accés als alumnes de diferents centres escolars”, segons va explicar l'alcalde de Benicarló, Xaro Miralles. L'estretor de les seues voreres “en les quals amb prou feines cap una persona” fa quasi impossible la convivència entre vianants i trànsit rodant.

Fer de vianants la zona està inclòs dins del Pla de Mobilitat de Benicarló, aprovat definitivament en el 2014. En ell es recorda que les voreres no solen tenir l'ample que marca la norma, és a dir, 1,5 m podent-se acceptar fins a 1,2 m (nivell practicable) i fins a 0,9 m puntualment. “En alguns casos apareixen voreres que no tenen cap finalitat com a tals al no permetre el pas tan si més no d'una persona”, com és el cas del carrer del Riu. “Una vorera extremadament estreta fa impossible la circulació per ella, la qual cosa la converteix no en un mitjà per a l'accessibilitat sinó en un obstacle”, sosté el pla, que arriba a qualificar-les com

“un obstacle per a l'accessibilitat”. Miralles va detallar que fer-la per a vianants té un pressupost de 438.000 euros, IVA exclòs, dels quals el consistori aportarà 150.000 euros. “El projecte ja està fet i aprovat per la Diputació de Castelló”, va detallar. Una vegada finalitzen les obres “el trànsit rodant es desviarà pel veí carrer de Vinaròs o per Luis Vives”, ja que tots dos vials tenen l'amplitud suficient per a suportar la intensitat del trànsit. L'alcalde de Benicarló va concloure que “és una obra molt necessària”.

BENICARLÓ TRENCA L'HORA

text NAT LIA SANZ

Benicarló va acollir dissabte la XXVI edició de la trencà de l'hora, un acte organitzat pel grup de Bombos i Tabals de Benicarló. Diferents agrupacions arribades des de diferents punts de la província de Tarragona i Castelló, es van donar cita a les 12 del migdia a la plaça de Sant Bartomeu. Allí l'alcalde del municipi, Xaro Miralles, va ser l'encarregat de realitzar el toc d'honor que marcava en començament de l'acte. Tot, enmig d'un autèntic vendaval en el qual va resultar ferida de poca consideració una dona per una pedra que va impactar en el seu cap, procedent, segons sembla, del campanar de l'església de Sant Bartomeu.

Tampoc es van salvar dels danys els xops del camp de futbol municipal, que van resultar seriosament danyats per les fortes ratxes de vent. El vent va tombarlos i van caure sobre la veïna carretera de Càlig, que va haver de ser tallada fins que van ser retirats de la

calçada. També van patir danys importants els comerciants instal·lats en la plaça de la Constitució, que van veure com els seus tendals eixien volant.

RÀDIO BENICARLÓ S'ADHEREIX A LA XARXA D'EMISSORES MUNICIPALS VALENCIANES

text AB

La Junta de Govern Local ha aprovat l'adhesió de Ràdio Benicarló a la Xarxa d'Emissores Municipals Valencianes (XEMV). La principal finalitat d'aquesta xarxa és promoure l'intercanvi de programes, informació i espais radiofònics entre les emissores que la integren.

L'emissora municipal Ràdio Benicarló formarà part de la XEMV, una agrupació integrada en la Federació Valenciana de Municipis i Províncies (FVMP) que té com a objectiu principal coordinar les demandes, necessitats i nous reptes de les emissores municipals públiques. En concret, s'encarregarà de fomentar l'activitat de les emissores, potenciar la seua funció de servei públic i generalitzar el seu coneixement per part de la ciutadania.

Així, la XEMV promourà l'intercanvi de programes, informació i altres espais radiofònics, a més de facilitar l'intercanvi d'informació. També constituirà serveis d'assessorament i d'assistència per als seus membres, organitzarà i participarà en reunions, seminaris i congressos que servisquen per a crear espais de discussió i anàlisi del sector radiofònic d'àmbit local.

A més, la XEMV contribuirà a difondre i promocionar les emissores municipals entre la ciutadania a través de campanyes de comunicació institucional, incentivarà la realització de programes de formació per als professionals i col·laboradors de les emissores municipals, fomentarà la llengua, la cultura, la història i les tradicions dels municipis, incitarà la participació de la ciutadania i dels col·lectius socials i promourà la concessió de subvencions o qualsevol altre tipus d'ajudes destinades específicament a millorar les condicions tècniques i els recursos humans de les emissores municipals de ràdio.

text PATRICI GIL

Racó poètic

DESPROPÒSITS

Falses expectatives,
Normes imperatives,
País dividit,
Cop traumàtic,
Mal polític,
Desencís maleït.

Borregos que verborregen,
Paràsits que maregen,
Pau adoctrinada,
Biombo que cobreix,
L'esser que persegueix,
Pols acollonada.

Renega la llamborda,
Xafa el gos que no borda,
Gorja per superar,
Estreta, perseguida,
Rere, és la sortida,
Davant és la mar.

Tornes tergiversades,
Macolles no dominades,

Ull de bou que vigila,
Farga que purifica,
Clarifica, dignifica,
Els fotuts són a la vila.

Impàvids assassins,
Signats pseudònims,
Daga dels torturats,
Rocallós promontori,
Serem al teu vetlatori,
L'essència dels socarrats.

Espanya de castellans,
Mal son de catalans,
Guerrera, guerrera,
No entén pas el diàleg,
Este dit de marrec,
La paraula, la senyera.

País del despropòsit,
Malentés a propòsit,
La gallina pixa baix,
Si el veí, és a llevant,
Sortirem el cap alçant,
Tot pegat, un daltabaix.

LA CONVERSIÓ EN ZONA DE VIANANTS DEL PASSEIG FERRERES BRETÓ I LA PARTICIPACIÓ CIUTADANA

textPP BENICARLÓ

El passat 28 de març va tenir lloc a l'ajuntament un ple en el qual l'equip de govern format per PSPV i Compromís-ERPv va aprovar el pressupost corresponent a l'any 2018. En aquest punt, el vot del Partit Popular va ser en contra, vot que va ser secundat per la resta de l'oposició. Un dels motius pels quals no podíem donar suport a aquest pressupost és que s'ha redactat sense tenir en compte a l'oposició i, sobretot, sense informar de res als ciutadans. Per exemple, una de les quantitats més altes és la partida de 350.000 euros destinada a la "conversió, en zona de vianants, del carrer Ferreres Bretó", un tema que sembla que l'equip de govern considera de poc calat.

Hem sentit al Partit Socialista prometre als benicarlandos que no realitzarà cap projecte ni actuació important per a Benicarló sense consultar prèviament als ciutadans. Per a ser justos, hem d'admetre que aquesta promesa no s'ha incomplert del tot, però simplement perquè no s'ha realitzat res important i, per tant, no hi ha hagut lloc a cap consulta. Ara que l'Alcaldeessa es planteja per fi fer alguna cosa durant la seua legislatura, resulta que l'equip de govern no considera el projecte de conversió en zona de vianants de Ferreres Bretó prou important per a haver d'informar o preguntar als ciutadans. Unes obres que estan pressupostades en 350.000 euros són poc importants? Hem sentit al Partit Socialista defensar en el seu programa electoral que els benicarlandos

tenen dret a saber què passa a la seua ciutat, que el seu vot no implica que els governants facen el que vulguen, com si la resta dels representants polítics no opinàrem, com és lògic, el mateix. Senyora Alcaldeessa: Si alguna vegada ha cregut en el dret dels benicarlandos a saber i a opinar, li preguem que explique als seus conciutadans en què consistirà la conversió en zona de vianants de Ferreres Bretó i quines conseqüències tindrà, per exemple, en la mobilitat del trànsit, o en l'ocupació de via urbana, o en les possibilitats que pot suposar per als comerços. I fixe's que ja ni tan sols li demanem que ens ho explique a la resta de grups polítics, ja ens agradaria, doncs ha deixat clar en moltes ocasions que donar explicacions no va amb el seu caràcter. En definitiva, la pregunta ja la vam fer en el ple i és molt senzilla si realment es vol contestar: com s'ha informat i consultat als benicarlandos de la conversi, en zona de vianants, del passeig Ferreres Bretó?

Aquest mes d'abril podreu trobar a la Biblioteca Manel Garcia Grau «Americanah», de l'escriptora nigeriana Chimamanda Ngozi Adichie.

Aquest llibre ha estat guardonat amb el National Book Critics Circle Awards 2014 i seleccionat pels ciutadans de Nova York com el llibre guanyador de la campanya «One Book, One New York» de l'any 2017. A més, entre les novetats en valencià destaca «Els avantatges de ser un marginat», d'Stephen Chbosky.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Després de la ressagalla fallera deu ser moment de tornar a la normalitat local quotidiana. Bé, si és que es pot considerar normal que al segle XXI a Benicarló (on la mitjana d'edat de la poca gent que va a missa deu superar la cinquantena anys) es facen processons en què acompanyen la imatge de Nostre Senyor mort no només el senyor bisbe de Tortosa i alguns capellans (tot ben normal), sinó també el senyor jutge de pau, l'alcalde (socialista, per més senyes), el cap de la policia municipal, un parell de guàrdies civils i dos membres de l'Hermandad de Amigos del Benemérito Cuerpo (HABECU). Tot ben normal, insisteixo. Com que quatre ministres d'un govern de tot un estat aconfessional canten el «Somos novios de la muerte» envoltats de militars a una processó d'Andalusia.

Em penso que m'he desviat una mica. Perdó. Dediquen la portada a un clàssic, el ple dels pressupostos. Una vegada em va dir un senyor que a Benicarló teníem uns polítics «baratets»; no ho vaig entendre fins que m'ho va aclarir bé, «que valen poc, home». No sé si deu ser veritat o no (jo seria encara més barat que tots ells, clar!), però a banda de llegir-me la magnífica crònica que en fan al tema de la setmana, vaig ensopegar en un canal comarcal de televisió amb la retransmissió en diferit de l'esdeveniment i, crega'm, que va haver moments que vaig dir què coño faig ací. Per tot. Una perquè som un poble d'aquells de la musclà i ni ens interessem en com s'inverteixen els diners dels nostres impostos i al ple no van més que quatre «motivats» (dit siga amb el sentit més positiu de la paraula). I dos perquè si no canvien molt les coses, Xaro Miralles en tindrà prou d'aplicar la tàctica de don Tancredo (no manejar-se) per tornar a repetir com a alcalde. Quina desgana vaig percebre en la bancada de l'oposició, quina poca fe en allò que deien; com un mer tràmit que no hi ha més remei que recitar el senyor Serrano, els ciutadanos preocupats per la basqueta i poca cosa més, Barberà arromangant-se i tornant-se a arromangar per contestar preguntes que li posaven en les mateixes condicions que a Felip II o a Ferran VII (que encara no ho sé). En fi, que he vist espectacles millors i més edificants en altres llocs que, per decòrum, no vull citar.

Segueixo. Realment impressionat pel reportatge de Natàlia Sanz sobre la temporada de bous al carrer. A vore, ací, no se'n fan més que a festes d'agost i em sembla molt de poble això de fer córrer bestioles amunt i avall durant hores i hores. La foto que acompanya el

text no és de Benicarló, que ningú malpense. S'hi veu una jove amb la intenció de pegar foc a les boles que duu un banyut encollat en el poc civilitzat acte dels bous embolats. A Benicarló, això dels bous embolats és encara menys tradicional que les falles, que ja és dir. Ni m'agraden ni em deixen d'agradar els espectacles taurins de carrer, no em diuen ni sis ni set, i soc conscient que les bestioles aqueixes s'han de guanyar l'herba que es mengen com jo o com vosté, senyora Garcia. Però això de l'embolament em sembla d'un sadisme malsà. Em faig vell, massa potser.

Patrici Gil ens anuncia que arriba la primavera i que li bull la sang i volen els catxirulos i el camp s'ompli de roselles. Estan molt bé aquestes dosis d'optimisme vital. A mi em van bé.

La senyora Urc ens recorda allò que «primer es van endur els comunistes, però com jo no era comunista, no vaig dir res; després van vindre a pels sindicalistes, però com jo no era de cap sindicat...» No passa res, som, ja li ho he dit moltes vegades, senyora Garcia, com els músics del Titanic; açò se'n va tot a pacte, però mentre nosaltres tinguem futbol els caps de setmana, quatre euros per gastar-nos en capricis o tres megues de connexió (es diu així?) al nostre mòbil ens és tot ben bé igual.

Arribo als tafaners i veig que, ahhhhh, encara segueixen amb les falles. Que els tanquen, dona, a tota aqueixa colla.

Joan Heras sempre m'emociona. Per internet, mentre acabo aquesta carta, escolto «Abril del 74» i reflexiono sobre «aquesta pobra, trista i massa sovint miserable Europa». Em quedo més prop amb el referent geogràfic i penso que no em cal sortir del poble.

I ja me n'he passat de pesat. Recorde que dilluns que ve és Sant Vicent i que els nostres avantpassats i no tan avantpassats pujaven a menjar-se la mona als Socors a Càlig.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

text LA COLLA DE TAFANERS

Saber de números

És curiós, l'any passat, per aquesta mateixa època de Pasqua, *La Veu* no va vore la llum atés que el personal d'aquesta casa es va agafar festa per cobrir exactament els 50 números anuals de la publicació. I dèiem que ens sembla curiós perquè, enguany, que sí que sortim amb la mona baix del braç veiem que els tafaners fem tanta falta com sempre i ens sap mal imaginar-nos el que ens devíem perdre l'any passat. Doncs això, que ací estem, i mans a la feina comencem pel principi, que no és més que el passat Ple de pressupostos de l'Ajuntament. ¿Que vos penseu que a *La Veu* passada ja es va dir tot el que calia sobre el tema i que seria repetir-nos? Doncs no, tot i que no vos ho pugueu creure, allí van passar coses més que curioses en relació a un assumpte tan seriós com són els "números" que han de regir els dies dels benicarlandos. I és que, amb els "números" es va consagrar (com estem per setmana santa...) el regidor Benjamin Martí com a portaveu que d'això, de números, no n'entén res. Iep, i no és que ho diem nosaltres, ho va dir ell solet. Per això, us anirem desgranant les millors frases que va anar deixant pel camí per on es perdia. Així, en referència a la documentació que els havia presentat el regidor d'Hisenda, en les seues paraules "un fum d'Excels, sense cap explicació", va qualificar els pressupostos com "una caixa infinita de números". I certament no li podem llevar la raó perquè un pressupost, si és una cosa, són números... llevat del concepte. De tota manera, infinits, infinits, no creiem, ja que tenia una xifra tancada, 26.755.447,31 euros. Segurament el regidor Martí, atenent la seua afirmació que els "números no tenen ànima", ja ni devia voler-los mirar a la cara. No li llevem raó, anar passant fulls i fulls, amb més i més números, i no entendre res devia ser-li desesperant, i encara com, així ho va dir, "sempre mos quedarà París", en referència a l'entrevista que a *Ràdio Benicarló* els havien fet al regidor d'Hisenda i a l'alcalde per saber quin era l'"esperit d'eixos papers plens de números".

Matemàtica elemental

Encara així, alguna cosa devia vore clara en aquella "caixa infinita de números" perquè com ell mateix diu: "els

ho llijo, MH3C, trienios, pos vale". Com si parlara d'un dels robots de la Guerra de les Galàxies, C3PO o R2D2! I és que els números, a dins d'un paquet de fulls, ¡que difícil és de saber per què serveixen! De tota manera, hi estem totalment d'acord quan diu, en referència a la promoció econòmica, que "el doble de uno es dos". Sí, senyor,

matemàtica irrefutable i sense cap full d'Excel. Però que "siga muy poco", com també va dir, dependrà de la xifra de sortida (això ja de nivell elemental). Si és més elevada, el doble pot ser bastant. A interpretar toca. Això sí, ens va arribar a l'ànima -i no ho diem amb segona intenció sinó obertament amb la seguretat que tots hi hem de passar per allí un dia- la seua referència al que "crida l'atenció" del pressupost, la inversió en el cementiri, amb l'argument que "està bé, i n'ya que cuidar els morts, i ahí arribarem". Al·leluia! No hi podem estar més d'acord, tots farem cap allí (bé, a no ser que ens incineraren, i fiquen la urna al tinell de casa). Ara, destacar els nínxols, de tot un pressupost... una mica macabre, no ho trobeu? Compte, cada u veu les coses a la seua manera i destaca el que vol. I està en el seu dret, faltaria més. Com tancar dient que els números no diuen res o que mirant números no havia entés res. I és que "los números, números son", en paraules seues. Poesia pura!

Quan són figures, són raïms.

De tota manera, la situació més surrealista es va produir quan el regidor Barberà li va recriminar al regidor Cornelles si amb la pregunta que el de Ciudadanos li havia fet al Ple estava insinuant que

Benicarló; sessió extraordinària del Ple de l'Ajuntament 28/03/2018

ve de la p gina anterior

ell era responsable d'un canvi en la programació de la graella de la ràdio municipal per falcar una entrevista a l'alcalde i al regidor d'Hisenda. La resposta del regidor Cornelles, va ser que ell no ho havia dit mai això, un malentés, en paraules seues, tot i que a continuació va i diu que "no ho ha decidit ningun Consell, ho ha decidit vosté, jo no he dit que vosté faga canvis... al criteri de vostés, jo que sé,... jo en ningun moment he indicat que se tallara" (???). La resposta de Barberà va ser clara i contundent: "ho ha dit fa trenta segons". Açò dels Ciudadanos ja frega l'esperpent. Diuen el que diuen però diuen que no ho han fet per repetir-ho tot seguit i dir que no. Una cosa se'ls ha de reconèixer: és el mateix discurs que el del líder suprem Alberto Rivera. De bojos! Sort que ho van enregistrar! Per si de cas algú no ho entén ni contat ací, té l'adreça on escoltar-ho a Internet. Paga la pena! <http://canal56.com/2018/03/benicarlo-sessio-extraordinaria-del-ple-de-lajuntament-28-03-2018/>

Renovació de mobiliari

Canviem de tema, que hi ha coses que tot i que buscar-los el trellat, no ens n'eixim, com això del personal que, com anem dient tantes vegades en la nostra secció amb fotos i més fotos, es creu que el carrer és el seu abocador particular o que és la seua deixalleria i llancen el que els sobra allà on els surt dels ous. Així ho hem de dir. Aquesta setmana podeu vore com algú que va decidir renovar-se el matalàs sense pensar que el vell calia retirar-lo de forma correcta. La cosa normalment és portar-lo al punt net municipal o, més senzill encara, trucar per telèfon al número que de recollida, que pot trobar preguntant a l'ajuntament, a la Brigada, per Internet, als municipals, als contenidors dels carrers o als senyals indicatius de publicitat d'aquesta mena que hi ha pel poble, i te'l passen a buscar a casa! Doncs no! No hi ha manera. L'opció per a molts continua sent el que més mal pot fer a la neteja i a la imatge de Benicarló. Energúmens i incívics, tria! No ens cansarem de denunciar-ho, comportaments així ens sobren. Però si no hi posem mesures més contundents, coercitives, que toquen la butxaca d'aquests desaprensus, com es fa en altres municipis, tenim clar que aquest episodi no serà l'última. En fi, per nosaltres que no siga... i que les autoritats es posen les piles!

Març ventós

Hosti, quina ventada va fotre l'altre dissabte. Era un perill anar pel carrer, per si se t'emportava el vent o si alguna cosa et queia al cap. Com que vivint al costat de la fàbrica del vent, les ventades ja sabem que són habituals a casa nostra, però l'última va fer tantes maleses que els bombers no s'acabaven la faena. I si no, mireu la imatge, de tota la tira de xops que tenim, bé teníem, plantats a la part nord del camp de futbol del Benicarló, que van anar caient com les birles d'una bolera. Quin desastre! O els bombistes de la "ruptura" de l'hora, que s'envolaven com elevats en un trànsit místic per l'Esperit Sant... Sort que no va agafar cap vehicle que passara en aquell moment. Al final, els bombers van haver de tallar els arbres per precaució i alliberar la calçada del que hi havia caigut. Açò del vent no sabem si deu tenir a vore amb el canvi climàtic, però amb la sequera els arbres pateixen i de resultes perden fixació, cosa que es tradueix en problemes quan vénen les ventades. Potser ens haurem de plantejar revisar els protocols d'emergència per a casos com aquest. A vore, les autoritats en tenen la potestat, nosaltres només parem damunt la taula una evidència... per si de cas!

NÀPOLS I POMPEYA EN TRES DIES

text i fotos NATÀLIA SANZ

PRIMER DIA

El decumano inferior, conegut popularment com Spaccanapoli, és una dels carrers més importants del centre històric de Nàpols, Itàlia. Començarem ací la nostra visita molt ràpid, que ja sabeu que a mi m'agrada matinar. Arribem a la zona del Doumo i en un annex trobem el Baptisteri, considerat el més antic d'Occident, de finals del segle IV. Cal pagar entrada però val la pena només per veure els seus mosaics. El Duomo alberga la capella del tresor, d'estil barroc, on es venera l'estàtua de plata del bust de sant Gennaro que és el Patró de Nàpols i té moltíssims devots. Segur que heu sentit parlar del miracle de la liquació de la seua sang, que es conserva en unes càpsules. Bé, va donar la casualitat que em trobava a Nàpols un dels tres dies de l'any en què es produeix el miracle. Així que em vaig armar de paciència i em vaig dirigir a la capella. Estava pleníssim de gent.

El ritual és bastant curiós. Custodiant la relíquia en l'altar major de la capella, dos guàrdies. En un moment determinat va eixir un sacerdot acompanyat de dues persones, que vaig deduir pertanyien a la confraria del sant. El capellà va prendre la relíquia i va comprovar si s'havia liquat, davant l'atenta mirada dels fidels. A continuació, va prendre el micròfon i va començar a explicar la història del sant, reflectida en els frescs de la capella que també va anar explicant. Va finalitzar el seu discurs anunciant que la sang no s'havia liquat i oferint la relíquia al besamans dels fidels.

Després d'aquesta visita em vaig dirigir cap a la propera via Sant Gregorio Armeno, el famós carrer dels pessebres de Nàpols. impossible no deixar-se seduir per les magnífiques figures i els escenaris que els napolitans recreen. Per cert, si aneu en època nadalenca com em va passar a mi, no deixeu de visitar els nombrosos pessebres que s'instal·len en les esglésies.

Al final del carrer es troba la Basílica de Sant Lorenzo Maggiore, que es va construir en el s.XIII sobre les restes d'una antiga església cristiana i en el subsòl, podem trobar el jaciment arqueològic que forma l'antic Fòrum de Neapolis, el lloc arqueològic més important del centre de Nàpols. Us recomane que pagueu la visita guiada per a deixar-vos sorprendre per les meravelles del subsòl d'aquesta església. És sorprenent com es conserva tot, per una riuada de fang que va sepultar la ciutat deixant-la petrificada quasi exactament com era.

Els Viatges de Natalieta

Una vegada eixim de San Lorenzo, seguim pel Carrer Benedetto Croce per a arribar a l'Església de Sant' Angelo a Nil, i ens anem cap a la Capella de Sant Sever. Allí trobarem al famós Crist Vetlat. A mi, malgrat la fama que té, tampoc em va sorprendre tant. La capella, molt xicoteta, estava plena de gent que quasi no et deixa veure res. Vaig apreciar més les escultures que hi ha en les capelles, amb unes xarxes esculpides en marbre que semblaven de debò. La Chiesa de Sant Domenico Maggiore, just al costat, és una altra de les més de 400 esglésies que hi ha en la ciutat.

Perquè una de les coses sorprenents de Nàpols és la quantitat d'esglésies que hi ha en els seus carrers. Açò sí, no espereu veure meravelles restaurades, perquè no les trobareu. És una de les ciutats més brutes i descurades que he visitat. Les façanes ennegrides acusen el pas del temps. No acompanyen tampoc els habitatges particulars, en el mateix estat de deterioració.

Des d'ací ens anem cap a la Piazza Bellini, una de les més animades de la ciutat. Arribem a l'impressionant Museu Arqueològic de Nàpols, on trobarem tresors sorprenents. Prepareu-vos per a un primer acostament a Pompeya i Herculano. Les pintures i mosaics més famosos estan ací.

Una vegada eixim del Museu, seguir el carrer que baixa direcció al mar fins a arribar a la Via Port'Alba, famosa per acollir algunes de les llibreries més belles de Nàpols. Seguim la Via Port'Alba, gaudint d'un ambient molt italià, fins a arribar a Benedetto Croce, on parem a menjar en la

ve de la p gina anterior

Trattoria Campagnola. Després de creuar la plaça amb el mateix nom, anem a la Basílica de Santa Clara, per a visitar el seu famós claustre.

Des d'ací i donant ja per finalitzada la visita a la zona més històrica de Nàpols, anem cap a la zona del port, passant abans per la Galeria Umberto I, que estan restaurant, per la qual cosa podem gaudir-la poc. Eixim de la Galeria Umberto I per l'animat carrer Toledo, en ple barri espanyol. Arribem a la Piazza del Plebiscit, on trobem el Palau Real i la Basílica Real. Ací està la famosa Trattoria i Pizzeria Antica Capri

Seguim la nostra visita de Nàpols per a arribar al Castel Nuovo, on decidim no entrar ja que hem llegit que no val molt la pena. Des d'ací seguim el passeig, direcció al Castel dell'Ovo o Castell de l'Ou, un imprescindible a Nàpols si vols tenir unes perspectives diferents de la ciutat.

SEGON DIA: POMPEIA I HERCULANO

Us expliquem les visites en un únic dia, però advertisc que jo vaig necessitar només un dia per a veure Pompeia. A Nàpols, ens dirigim a la Stazione Circumvesuviana. Arribem a Herculano en poc menys de 20 minuts i una vegada en l'andana no hi ha més que seguir a la gent, carrer a baix per a trobar-nos, enfront del mar, l'entrada a Herculano. La ciutat és coneguda per haver-se conservat, igual que Pompeia, enterrada en les cendres de l'erupció del Vesubi del 24 d'agost de l'any 79 d. C. Molts dels seus habitants van perir a causa del flux piroclàstic de l'erupció. Com la ciutat estava més prop del volcà que Pompeia, la va sepultar a una temperatura superior, per la qual cosa les víctimes van ser reduïdes a l'instant a esquelets abrasats. És molt xicoteta, així que no us costarà molt fer recorregut.

Tornem a l'estació de Herculano i traiem tiquets a Pompeia. Accedim a la via 2, des d'on ixen els trens direcció Pompeya i Sorrento i en uns 15 minuts ens plantem en l'estació Scavi Pompei, la que cal prendre com a referència per a visitar les ruïnes. Compte no us erreu. Prepareu-vos per a passejar per una ciutat com si fóreu autèntics romans. És realment impressionant com s'ha conservat. Fixeu-vos en com van quedar els cossos dels pompeians, dels seus gossos i fins i tot dels pans que tenien preparats per a menjar aquell infaust dia.

Quasi increïble veritat?. Doncs en Pompeia teniu carrers i carrers plens de xicotets detalls com aquests que us ajudaran a comprendre la vida

diària dels centenars de famílies que ací vivien.

TERCER DIA: COSTA AMALFITANA

Com em va sobrar temps, vaig decidir escapar-me a visitar la costa amalfitana, malgrat que suposem que amb bon temps tot és molt més bonic. Jo vaig viatjar en el mes de desembre i el paisatge no és com ix a les fotos. Però encara així, em va encantar. Per arribar fins a Amalfi, cal prendre el tren en la Stazione Circumvesuviana i viatjar fins a Sorrento, que és l'última parada. Enfront de l'estació, veureu els autobusos que van fins a Amalfi. La carretera no és apta per a cardíacs però és preciosa: interminables penya-segats, amb nombrosos pobles que descendeixen en cascada per les faldilles de la muntanya.

Amalfi es troba en la boca d'una profunda gola al peu de la Muntanya Cerreto, de 1315 m d'altura, envoltada per penya-segats. És part de la llista de llocs Patrimoni de la Humanitat de la Unesco i és el principal poble de la costa en la qual es localitza, la Costa Amalfitana, sent una important destinació turística al costat d'altres pobles de la mateixa costa, com Positano i Ravello. Passejar pels seus carrers és una delícia. Per cert. Allí vaig dinar una pizza amb carxofes deliciosa!

ENTREVISTA A TOMÀS MARQUÈS

Entrevista

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

El passat 14 de març visitava l'I.E.S. "Ramón Cid", Tomàs Marquès Bonet, que va pronunciar una conferència per als alumnes del centre sota el títol de *Cosins de ximpanzés i parents de Neandertals*. Durant la xerrada es van plantejar qüestions apassionants com si hi ha races humanes, si l'home ve del mico, què és el que ens defineix com a humans o per què van desaparèixer els Neandertals. Aquestes i altres qüestions van despertar d'allò més l'interès de l'alumnat, com vam poder comprovar.

Tomàs Marquès és doctor en Biologia. Director de l'Institut de Biologia Evolutiva de la Universitat Pompeu Fabra (IBE) i el Consell Superior d'Investigacions Científiques. És professor d'investigació ICREA, cap del grup de Genòmica Comparativa de l'IBE i del Centre Nacional d'Anàlisi Genòmica.

Ha estat reconegut internacionalment, juntament amb els membres que dirigeix en l'IBE pels seus estudis sobre la diversitat genètica dels grans simis. Ha publicat sobre el tema articles en les prestigioses revistes *Nature* i *Science*.

Quan va acabar la conferència vam mantenir amb ell la següent conversa.

Cosins dels ximpanzés i parents dels Neandertals. Comencem per la primera qüestió. Cosins dels ximpanzés. Quines coses ens separen i en què ens pareixem als ximpanzés?

En aquesta xerrada adreçada a estudiants d'entre 14 i 17 anys, intento trencar alguna de les idees preestablertes de fins a quin punt els humans som la cúspide de l'evolució i diferents de qualsevol altre primat. Clarament ho som, som més complexos, però en la xerrada pretenc provocar el pensament crític. Els ximpanzés són una espècie que viu avui en dia, i per tant l'home no ve del ximpanzé, sinó que les dos espècies compartim un ancestre comú. I com que compartim un ancestre comú, compartim moltes de les característiques. Algunes d'elles, fins fa molt poc temps, creiem que eren úniques del llinatge humà. Però també ens separen moltes coses, i el que clarament ens separa és la capacitat extrema de raciocini i de pensament abstracte que veiem en el nostre

llinatge, que en principi no veiem tant en ells. Però també et diré que cada vegada més, l'àrea d'estudi comparat de les dos espècies es resumeix, si puc resumir-lo, en què hi ha diferències en el gradualisme del grau d'execució de certs coneixements i no en la idea que nosaltres fem alguna cosa que ells no facin.

Sembla que un dels principals reptes en la investigació en el camp de l'evolució i en el camp de la genètica, és descobrir les bases genètiques que ens separen a humans i ximpanzés.

Sí, clar. I no només en aquest camp. En qualsevol àrea que intentis relacionar comportament amb genètica, és problemàtic, perquè la pròpia definició de certs comportaments, no és com mesurar en una balança un caràcter, sinó que hi ha una certa variabilitat. A més a més els comportaments poden estar influïts per l'entorn i no només per genètica. Per tant, l'aproximació científica ja és complicada, però quan entrem en el terreny evolutiu i intentem comparar el comportament d'un humà i el d'un ximpanzé, és encara més difícil, perquè la genètica humana està molt avançada, la dels ximpanzés es coneix relativament poc, i a més té un altre problema afegit. Imaginem que per un moment ho hem pogut fer, hem comparat molt bé la genètica dels humans amb la genètica dels ximpanzés. Trobem una sèrie de mutacions, de canvis, en un llinatge i no en l'altre. Però ara ve la gran pregunta, ¿com testes

ve de la p gina ante

d'una manera formal que aquests canvis que veus són la base molecular de les diferències reals entre un humà i un ximpanzé? Perquè en el que tothom està d'acord, i nosaltres més que ningú, és que èticament, no hem de manipular ni embrions humans, ni embrions de ximpanzés, que és el que faríem amb mosques o amb ratolins. Però aquí hi ha una paradoxa molt interessant, i és que si els canvis són innovacions en el llinatge humà, no els trobaràs en la drosòfila, ni en la mosca del vinagre, ni en el ratolí. Per tant un dels problemes en el meu camp d'investigació és ¿som capaços de trobar aquestes diferències? I el salt interessant que seria veure ¿i aquestes diferències què fan? No tenim un bon sistema per a testar-lo, perquè èticament ens hem imposat les restriccions que ens hem imposat.

Per què és important conèixer la diversitat genètica i la història evolutiva dels grans simis?

Hi ha dues raons molt bàsiques per a estudiar la genètica dels grans simis. La primera des del punt de vista evolutiu. Els simis són els parents vius més propers als humans, la qual cosa es tradueix en què és amb qui fa menys temps que ens vam separar d'un ancestre comú, i això vol dir que estudiar-los a ells ens permet saber com érem nosaltres temps enrere, la qual cosa ens dona un coneixement bàsic i essencial, per a entendre, fins i tot des d'un punt de vista filosòfic, si és vol, la gran pregunta de qui som i què fem aquí.

Però a més a més té una altra vessant estudiar els grans simis, i és que són una de les espècies més amenaçades del planeta, i per tant ja fa molts anys creiem al meu laboratori, i d'altres per suposat, que per a preservar la natura i la seua diversitat, hi ha diferents aproximacions; l'ecològica, la de gestió, la política i la genètica. I aleshores nosaltres intentem implementar eines genètiques per a evitar la desaparició dels grans simis de la natura.

Sembla que conèixer el codi genètic dels grans simis és molt important per a lluitar contra

el tràfic il·legal d'aquestes espècies, que és un dels principals problemes que tenen per a la seua extinció.

Exacte. Actualment els grans simis tenen sobretot dos problemes, la destrucció de l'habitat, i això podria fins a certa manera controlar-se, però l'altre gran problema és la gran quantitat d'animals que es confisquen als traficants il·legals. I el problema, a dia d'avui, és que no es coneixen bé d'on venen els animals que es confisquen perquè depèn dels humans, i els humans en general mentim. Igual que en altres camps, el meu laboratori està bàsicament col·laborant amb la UNESCO per a establir sistemes genètics per a estudiar la diversitat geogràfica de ximpanzés específicament, perquè a partir del moment que tinguem prou diners per haver muntat tot el sistema, qualsevol animal que es confisqui, fent-li un test genètic molt senzill, sabrem d'on venen els principals problemes, i aleshores podrem actuar legalment i d'una manera formal contra aquells països que tenen un problema de tràfic il·legal.

Els neandertals i els denissovans encara segueixen vius en el nostre genoma. Quins problemes i avantatges suposa això?

Per mi la troballa científica més rellevant dels últims anys en evolució va ser la seqüenciació del genoma neandertal, i veure que bàsicament la major part de poblacions de la terra continuen tenint en els seus genomes fragments d'ADN, directament provinent dels neandertals, la qual cosa provocava

ve de la p gina anterior

per primera vegada que neandertals i humans moderns, que en principi eren dues espècies separades en el temps per més de mig milió d'anys, es van creuar i van donar lloc a nosaltres. I això ha tingut conseqüències. Avui en dia sabem que alguna de les característiques físiques o fins i tot d'exposició a malalties provenen directament de la genètica dels neandertals, la qual cosa no deixa de ser interessant perquè contribueix a aquesta idea de conèixer-nos a nosaltres mateixos.

Fa uns mesos era premiat amb l'International Early Career Award del Howard Hughes Medical Institute, per la qual cosa rebrà 650000 dòlars. Què ha significat per a vostè aquest guardó? (Cal dir que aquest premi l'han rebut només cinc investigadors de l'estat.)

La Howard Hughes és una fundació privada dels Estats Units, que la va crear el propi Howard Hughes, que va fer molts diners amb enginyeria d'aviació. A Estats Units tenen una gran tradició, que a mi em fa molta enveja, que és la filantropia. Això a Europa és menys comú i a Espanya encara menys. Però bàsicament aquesta gent intenten, i ho fan per a mi, d'una manera molt sàvia, donar recolzament econòmic, i no sempre econòmic, pot ser d'altres maneres, intentant complementar el que l'estat ja fa. Ells fan un bon anàlisi de com funciona la ciència i intenten aportar el que no pot aportar l'estat. El Howard Hughes té una gran tradició de recolzar investigadors dels Estats Units i fa pocs anys van començar un sistema, i aquesta és la segona edició que s'ha fet, de recolzar a investigadors joves que estem arreu del món. Ells ja coneixen la teua feina i aleshores et donen aquesta quantitat de diners, que a més a més, per a mi el més rellevant és, que aquests diners no són finalistes. És a dir, la major part de diners que tu

demanen a institucions públiques han de ser dedicats a una pregunta que tu has fet i ha aprovat un comitè. Aquests diners són al contrari, dit d'una manera simplista, et diuen creiem amb tu, creiem que el que fas és bo, aquí tens aquests diners per a que complementis el que estàs fent. Amb aquests diners puc contractar personal, puc generar la pregunta més arriscada que no hi hauria cap institució que me la financés. Jo els puc dedicar a explorar preguntes per a les que altres institucions no me'n donen. I per últim és un reconeixement. Anar pel món dient que tinc diners del Howard Hughes..., són molt selectius a l'hora de triar persones i per tant és una espècie de segell d'una trajectòria de qualitat.

Per últim, ara que ja s'acosta Sant Jordi. Quin llibre de la seua especialitat ens recomanaria?

Hi ha dos llibres que es complementen d'una manera perfecta, i que jo recomanaria als lectors que puguin estar interessats en l'evolució humana, en la història de la ciència i com es fa ciència en el segle XXI. Des del punt de vista de l'evolució un és *El hombre de Neandertal* de Svante Pääbo, que és el responsable i principal investigador per desxifrar el genoma del Neandertal. Aquest senyor ha sonat molt com a premi Nobel, és fill d'un Nobel, i té una història personal apassionant. Aquest llibre bàsicament és una autobiografia d'ell, sobre qui és, com arriba a ser científic i com es fa ciència. De fet de l'home de Neandertal només en parla als capítols finals.

D'una manera paral·lela hi ha un gran investigador aquí a Espanya, que el tenim a l'Institut de Biologia Evolutiva, Carles Lalueza Fox, que ja fa molt de temps que escriu divulgació. Ell va fer un llibre que es diu *Palabras en el tiempo*, dóna una visió que es complementa perfectament amb la visió que dóna Svante Pääbo en el seu llibre.

LLIBRE PREMIAT A BENICARLÓ REP GUARDONS INTERNACIONALS

text i foto VICENT FERRER

“La cuina de la gent de la mar. Els ranxos a la barca”, del mestre cuiner Juanjo Roda, ha estat guardonat amb els prestigiosos i internacionals premis Gourmand

World Cookbook Awards. Es tracta d'un premi internacional, obert a totes les llengües, que es dóna als treballs que tenen a veure amb el periodisme i la literatura gastronòmica de cuina i de receptes.

El llibre, editat per Onada Edicions, va captivar el jurat per la qualitat del text, les propostes i l'excel·lent material gràfic. La trajectòria del llibre de Roda ja compta, per tant, amb dues distincions, ja que també va rebre ara fa uns mesos el Premi Internacional de Llibre Gastronòmic Ciutat de Benicarló.

VOLTA A PEU PER LA IGUALTAT

text AB

La cinquena edició de la que fins ara es coneixia com a Volta a Peu de la Dona, que tindrà lloc diumenge 15 d'abril, pretén reivindicar tant la igualtat com els hàbits saludables. La caminada tindrà cinc quilòmetres de recorregut i s'engloba dins de les activitats programades per l'Ajuntament al voltant del Dia Internacional de la Dona.

La regidora de Benestar Social, Marta Escudero, ha presentat la V edició de la Volta a Peu per la Igualtat, el nou nom que adopta la caminada que fins ara es coneixia com a Volta a Peu de la Dona. L'activitat tindrà lloc diumenge 15 d'abril i repetirà el recorregut de la passada edició. Pel que fa al canvi de nom, la regidora de Benestar Social ha remarcat que «es correspon a una demanda ciutadana, i creiem que molt encertada, perquè quan parlem d'igualtat necessitem la implicació de tota la ciutadania, tant de dones com d'homes». Així, es manté la participació mixta de les dos edicions anteriors, per la qual cosa, a més de dones, també poden inscriure's homes, xiquets i xiquetes.

Una altra de les novetats de l'acte més multitudinari de tots els emmarcats al voltant del Dia Internacional de la Dona, és que deixa de ser una cursa competitiva i, per tant, surt del Circuit de Curses Populares. Escudero ha reconegut que «hem cregut que era un bon moment per reforçar la vessant reivindicativa i social de l'activitat, per la qual cosa canviem la competició per la convivència». «L'objectiu és el mateix de sempre: promoure la igualtat a través dels hàbits saludables, és a dir, unir l'exercici físic amb el compromís social», ha finalitzat la regidora de Benestar Social.

Pel que fa al recorregut, es repetirà el de la passada edició. Així, la marxa, de cinc quilòmetres, sortirà des de la plaça de la Constitució per a enfilear després l'avinguda de Iecla, Crist de la Mar i la façana marítima de la ciutat fins a arribar a la rotonda de l'avinguda del Papa Luna. Des d'ací, els participants es dirigiran a la Partida Solaes, passeig de Manuel Azaña i la zona portuària. La rambla de Cervera, l'avinguda de Catalunya i el carrer de Pius XII configuren l'últim tram del circuit, que finalitzarà a la plaça de la Constitució, on s'impartirà una classe magistral de cubbà.

Les inscripcions per a participar en la Volta a Peu de la Igualtat es poden formalitzar a través del web www.hj-crono.es fins divendres dia 13 (a un preu de 3 euros, gratuïta per a menors de 12 anys). Les samarretes es podran recollir dissabte 14, de 10.00 a 13.00 hores i de 17.00 a 20.00 hores, a la Cambra Agrària.

Volta a peu per la Igualtat

15 d'abril de 2018
Benicarló

"ELS TEMPS ESCOLARS"

a càrrec del
Dr. Daniel Gabaldón Estevan,
professor de Sociologia de
l'Educació a la Universitat
de València i coautor de la
Guia sobre tiempos escolares.

Dimecres 11 d'abril
19.00 h
Sala d'actes de Caixa Benicarló

Organitza: Jornada escolar a debat
Col·labora: Caixa Benicarló

PASQUA?

text VICENT T. PERIS

Sense cap ànim de caure en la pedanteria, avui podria -amb motiu més que suficient- encetar aquesta pàgina com aquell vers del *Fènix de los Ingenios* que començava

“Un soneto me manda hacer Violante,
que en mi vida me he visto en tanto aprieto...”.

Així és, estimats lectors d'aquesta pàgina, com em sento ara mateix. També els vull confessar, i no me n'avergonyeixo en reconèixer-ho, que aquesta setmana he sentit sobre el meu clatell, l'alè amenaçador del senyor director gerent d'aquesta publicació recordant-me la meua obligació d'omplir aquesta pàgina. “Tant s'hi val si és festa com si no, i tant se me'n fot que aquesta setmana no haja hagut partit del Benicarló ni a casa ni a fora. Dimarts al migdia vull la teua crònica sense excusa ni pretext. Parla del que vulgues, explica el que vulgues, inventa't el que vulgues, però ja saps quina és la teua obligació ineludible”. Per més que li intentava explicar la necessitat que el meu cervell té d'una petita aturada, de només una setmaneta coincidint en les vacances de la Setmana Santa, que necessito plena concentració per a tocar el meu bombo i trencar ben fort l'hora, no ha hagut manera. “Tu ja saps el que te jugues, així és que mira a vore què et convé més. Si vols un exemple del que és no escriure de res, mira't la pàgina disset de la setmana passada, tot un exemple de poca vergonya i cara més dura que lo forrellat de la presó”. Així és que ací estic jo, pressionat pel senyor director gerent d'aquest gran setmanari que no em deixa descansar ni en època de vacances reglamentàries.

Per suposat que no he llegit això que m'ha suggerit lo senyor director gerent, perquè no m'agrada una secció que parla sobre allò que han fet els altres col·laboradors i que es va nodrint dels continguts pensats pels altres. Jo l'anomeno pàgina sangonera, que viu de l'esforç i de la imaginació de tercers, o pàgina voltor, que arreplega allò que queda dels altres una vegada ja ha estat llegit. Així és que això no em val com a exemple del que un futur periodista com soc jo ha de escriure en la seua vida professional. És per això que faré un petit comentari del que ens queda per acabar la temporada, i després ja veurem.

Ens queden set partits per a acabar la lliga. Tres a casa i quatre fora. Els partits de casa son contra equips que ocupen els quatre darrers llocs de la classificació. Si fa dues setmanes vam jugar contra l'últim classificat ara aniran venint en ordre, és a dir, dissetè, setzè i quinzè classificat. Teòricament tindriem nou punts relativament fàcils d'aconseguir. Jo compto que amb

això seria més que suficient per a salvar la categoria i deixar l'equip a la regional preferent un any més a l'espera de nova junta directiva.

Pel que fa als partits de fora de casa, en tenim un parell on podríem sucra alguna cosa, com lo del proper diumenge al camp de l'Alcora, dos punts davant de nosaltres, i que avançaríem en cas de victòria. Un altre camp on hauríem de treure alguna cosa positiva seria el del San Jorge, que segons he sentit, ha començat a amollar llast, presumptament pels substanciosos emoluments de les seues figures, presumptament, repeteixo. Els altres dos camps que hem de visitar semblen més difícils. Primer el Puçol, una altre etern aspirant a jugar la promoció d'ascens al pou de la tercera divisió, però que sembla que aquesta temporada tampoc no hi arribarà a temps perquè lo tren se li ha quedat massa lluny. La temporada finalitzarà al terreny de l'Almenara, que actualment ocupa la sisena posició i que teòricament ens hauria de guanyar. Però a la primera volta ja van ser derrotats pels nostres i no hem de descartar res. En qualsevol cas, esperem arribar a les tres darreres jornades amb la permanència assegurada, cosa que ens pot fer abaixar la motivació i que els resultats no ens siguen favorables.

En resum, cal confiar en els nostres jugadors i el seu punt d'honor damunt del terreny de joc, i tant lo papa com jo sabem que no ens decebran. Potser no guanyaran tots els partits, però del que no en tenim cap dubte és que s'ho deixaran tot al camp i que lluitaran fins al darrer minut de la temporada.

ESCACS: DAVID TEPLY KOUTSKY , DEL CLUB AJEDREZ BENICARLÓ, SISÈ CLASSIFICAT EN EL CAMPIONAT DE CATALUNYA SUB-10

text VICENT FERRER

foto CA BENICARL

Del 24 al 29 de Març va tenir lloc, a La Pineda (Tarragona), el Campionat de Catalunya Sub-10, on David Teply Koutsky, jugador del Riu Sénia Benicarló, ha aconseguit un meritori sisè lloc, d'entre un total de 94 participants. David va aconseguir 7 de 9 punts i va finalitzar el torneig a tan sols un punt del campió i a mig punt del segon classificat.

David s'havia classificat amb una beca del 100% en quedar tercer classificat del torneig Terres de l'Ebre Sub-10, el qual és una fase d'accés al Campionat de Catalunya per edats. Magnífic resultat del jugador benicarlando, que està obtenint grans resultats en tots els tornejos en els quals participa.

CICLISME: ISABEL BALAGUER QUARTA EN BENIMÀMET

text BENICARL AL DIA foto CC DEPORTES BALAGUER

En Benimàmet, envoltant el velòdrom Luis Puig, es va celebrar una prova per a fèmines, amb la participació d'unes quaranta corredores entre totes les categories. La benicarlanda Isabel Balaguer, del Frigorífics Costa Brava-Imec-Catlike, aconseguiria ser desena de la general i quarta de les junior. El circuit, d'un quilòmetre, tenia una part plana i després pujada i baixada coronant davant de la porta de la fira de València.

CAMPANYA MULLA'T AMB LA COSTA 2018

text CP MESTRE FRANCESC CATAL

El dia abans de les vacances de Pasqua es va fer la sortida de la Campanya Mulla't amb la costa 2018, en la que els alumnes del Col·legi Públic Mestre Francesc Catalán de Benicarló, des de la dècada dels 90, surten a observar i estudiar un tram d'uns 500 metres de la nostra costa i omplir un informe sobre aquest lloc.

Així dimecres 28 de març els alumnes de primer i segon d'Educació Primària van fer l'observació de la platja del Morrongo; els alumnes de tercer van observar el port de Benicarló, tant el pesquer com l'esportiu i els alumnes de quart la platja de Solades, des del Guruguru fins el Barranquet.

Durant aquestes sortides a més d'observar moltes coses, es va completar l'informe general del Mulla't amb la costa 2017-2018 i es van fer dibuixos, croquis, recollida de mostres, fotografies,...

Després a les aules es van acabar d'omplir els fulls de les activitats, així com es van comentar les impressions que cada grup havia tingut en la visita a la zona assignada i es van proposar solucions als problemes mediambientals detectats.

